

'Het Peddelblad'

SPECIAL

Dordogne

Clubblad Kano Club Zeeland

Voorwoord:

Een 20 jarige welke pas start met zijn studie op 4 oktober, die dus nog een maand verlof heeft en zijn papa uitnodigt om samen een weekje op verlof te gaan, maar wat gaan we doen? Op 20 augustus wordt beslist om met een kajak te gaan varen. Dit geeft de papa nog een maand de tijd om armspieren te ontwikkelen en een kajak onder water eens te bekijken. Dankzij een spoedcursus in de plaatselijke kajakclub lukt dit ook nog.

Afvaart van de Dordogne:

Argentat(188 m) – Bergerac(20 m) (26/09/'04 - 1/10/'04)

Prijon Seayak
Prijon Touryak

Na een laatste check (donderdag 23/09/'04 om 20 u.) vertrekken we met volle moed naar het “zuiden”, hopen om daar mooier weer te treffen. Hop naar dit nieuwe avontuur, we zijn dan ook ‘groentjes’ in de kajakwereld. Al snel merken we het voordeel van 2 chauffeurs, de enige pauze dient dan ook om te genieten van een kop koffie. We schieten snel op waardoor we rond 1.30 u. de motor stilleggen in de buurt van Fontainebleau. Tegen 7.30 u. is het tijd geworden om verder te trekken, dichterbij en dichterbij naar de veelbelovende rivier. Je rijdt

Frankrijk niet door zonder een péage te treffen, we hebben er genoeg van en besluiten daarom om het laatste stuk via alternatieve wegen te doen. Nogmaals blijkt dat een goede kaartlezer zeer waardevol is, maar niets te betekenen heeft als de omleidingen er aankomen die je door de minieme dorpjes (lees: 2 huizen en een kippenhok) sturen. Jammer genoeg verliezen we hier tamelijk wat tijd mee, om erger te voorkomen vragen we de kortste weg aan een bermmaaier (tractor). Even later vangen we een paar keer een glimp op van de Dordogne, “ons stroompje”. Omstreeks 17 u. komen we in het zonovergoten Argentat aan (temperatuur 24° C).

Onze eerste bekommernis is een rivierkaart. Deze bekomen we in de plaatselijke boekhandel. Het wil weer lukken, de laatste rivierkaart uit het schab (is het seizoen zo een beetje op zijn einde aan het lopen)? Het toeristisch bureau krijgt van deze 2 heren ook een bezoekje, we

bekomen nuttige informatie omtrent de terugkeer. Alvorens een camping op te zoeken stoppen we nog even bij de plaatselijke kanoverhuur. De ingewonnen informatie moet volstaan om de afvaart tot een goed einde te brengen.

Om al een idee te krijgen wat ons de volgende dagen te wachten staat, installeren we ons op camping "Europe". De Dordogne loopt letterlijk voor onze voeten. We zetten snel onze tent op alvorens de donkerte ons overvalt. Hierbij merken we al gauw dat we het één en het ander niet bij hebben. Ondanks alles mooi klaargezet te hebben, sloegen we er in om onze bordjes, bestek, kookpot en het koffiezetapparaat voor in de auto thuis te laten. Dan maar zonder. De campingeigenaar, met enkele vrouwelijke trekjes, raadde ons een gezellig restaurantje in het dorpje aan, waar we heen trokken tegen 20 u. Met onze rivierkaart en de nodige brochures bespraken we het verloop van de tocht. We zouden de volgende dag samen de wagen gaan wegbrengen naar de eindbestemming. We hoopten dan om 15 u. terug te zijn om nog een stukje te kunnen varen.

Goed gegeten kruipen we tegen 22 u. in ons slaapzakje die ons van de nodige warmte moest voorzien, aangezien de nachten reeds behoorlijk koud zijn (4°C).

Zaterdag (25/09/04) vertrekken we om 7.30 u. om ongeveer 175 km langsheen de Dordogne te rijden, waar we aan de kerk in "La Linde" onze wagen zetten. Om 10 u. kwamen we daar aan. Alvorens de nodige inkopen te doen werpen we nog een snelle blik op de Dordogne dit om over enkele dagen onze aankomstplaats te herkennen, vervolgens gaan we op zoek naar de vervanging van onze bordjes en bestek. Na even zoeken en al wat etenswaren gekocht te hebben, vonden we een winkel waar we dan bestek (vork en mes), plasticen bordjes, aluminium bakjes (voor soep) en een kookpot kochten. Gerust gesteld dat we de nodige zaken gevonden hadden, begaven we ons naar het lokale stationnetje. De volgende trein was pas enkele uurtjes later: ongeveer rond 13 u. Een automaat voor de ticketjes was er te vinden, maar niet veel meer dan dat. Het feit dat wij met onze Belgische bankkaart geen ticket uit de automaat kregen zou ons nog goed van pas komen. Wanneer de trein arriveert, melden we aan de conducteur dat we geen vervoersbewijs hebben, die komt even later bij ons zitten en schrijft 2 keer een ticket uit (totaal: 35 EUR). Wat bleek onze voorlaatste bestemming (Brive) was niet meer te bereiken op die dag. In onze ogen kon dat niet (in vergelijking met onze Belgische spoorwegen en wetende dat het nog maar 13 u. was). De conducteur zocht verder in zijn boekje en kwam met de spijtige mededeling dat we pas maandag (dus over twee dagen) zouden aankomen in Argentat, dit om amper 175 km te overbruggen (zondags rijden er geen treinen). Om toch zeker te zijn liet hij de trein dan maar enkele minuten in het volgende station wachten om het nog eens binnen in het station, te gaan vragen. Helaas geen verbetering, daar stonden we dan als 2 verloren schaapjes.

Het was 13.30 u. en moesten misschien nog 150 km. overbruggen. MISERIE! Steeds meer het dorp uit wandelend, proberen we te liften. Om 14.35 u. stopt een eerste wagen die ons 5 km verder brengt. Oef, wat een opluchting, er zullen er nog zijn die gaan stoppen. Inderdaad, met nog 3 andere liften komen we aan in **Siorac** waar we de bus kunnen nemen naar **Sarlat**. Hier kunnen we gelukkig nog een trein nemen naar Brive. De bus die naar Argentat zou rijden, is nergens te vinden. Na wat zoeken en ook telefoneren naar de busmaatschappij, (de eerste bus (schoolbus) rijdt pas maandag), besluiten we om 18.45 u. het systeem van liften terug op te nemen om 40 km. te overbruggen. Eens uit de stad, stoppen al gauw een stel jonge meisjes (jaar of 24) die ons naar een veiligere liftplek voerden. Vervolgens zal een bakker ons vervoeren tot op 18 km van de camping (ik in het achterste van de camionette). Het is 20 u. en we moeten in het slechtste geval nog 18 km wandelen. Gedurende 25 min. passeert er geen auto, niet echt al te prettig als je nog hoopte weg te geraken met te liften. Nu en dan komt er een "snelheidsduivel" ons voorbij gevlogen, geen die stoppen wilt. Ondertussen is het al behoorlijk donker geworden zodoende dat we de auto's door middel van hun lichten in de

verte zien aankomen. We staan dan overdreven te zwaaien met onze reflector om maar een beetje in de donkerte op te vallen. Niet onmiddellijk resultaat, maar onder het motto ‘de aanhouder wint’, gingen we door. We hadden de chance dat er plots toch een camionette stopte en zo bereid was om ons nog mee te voeren. De man, zo blijkt later: zelf een hevige kajaker, wilde ons meenemen op voorwaarde dat we in de laadkabine van de camionette kropen, geen probleem natuurlijk. Hij was erg geïnteresseerd in ons verhaal, wat we hier kwamen zoeken. Zo sympathiek was hij, dat hij ons voor de camping afzette (21 u.). Schuin over de camping in de plaatselijke bar, gingen we nog even horen of we konden eten. De uitbater bereidde zijn bar voor op de herfst/winter, het seizoen is gedaan. We troffen hem dan ook in schilderskleren aan, maar toch ging hij voor ons de keuken in om nog een warme hap te bereiden. Moe en voldaan van deze dag, kropen we om 22.30 u. in onze slaapzak.

Argentat - Carennac:

De volgende ochtend (8 u.) was de dag dat we konden vertrekken, hiervoor zijn we gekomen, oef. Mist zou de volgende dagen ons vertrekkur gaan bepalen. Eerst nog water koken, ontbijten, tent afbreken en alles op één of andere manier in de kajak opbergen, de beste en vaste opbergplaatsjes werden vakkundig gewikt en gewogen. Tegen 10 u. waren we er klaar voor en legden we de boten aan de waterkant. Alvorens te vertrekken, nog even wat verkennen en een laatste check op de kaart zou ons een veilige start moeten geven. Weze het niet dat we nog maar net de boten in het water legden en de “Malpas” al voor onze neus lag klasse ww. II en soms ww. III.

Alles goed afgesloten, spatzeil, reddingsvest aan en helm op, we gaan er voor!!! Na de “Malpas” troffen we het volgende besluit: leuk die golfjes en het water dat over je spatzeil voorbij scheert, maar anderzijds toch al T-shirts die nat/koud aanvoelden. Helaas waren de weergoden ons niet zo best gezind zodoende dat we op sommige momenten te maken kregen met regen. Na anderhalf uur te hebben gevaren, namen we onze eerst korte pauze en we konden dan ook niet anders besluiten dan “dat we ons in onze nopjes voelden“ om op deze manier te kunnen trekken. We namen nog even de instructies door die bij de rivierkaart hoorden: “passage à droite, passage à gauche, glissière, barrage, débarquer, sautable...”

Ook de volgende dagen zullen we tijdens het varen genieten van de prachtige natuurelementen zoals: ijsvogels, reigers, aalscholvers, wilde zwanen, ...

Na ons middagmaal vertrokken we onmiddellijk, aangezien de natte kleren koud begonnen aan te voelen en niet de kans kregen om te drogen. Het varen ging heel vlotjes, alvorens bij Beaulieu te arriveren dienden we nog eerst onze eerst glijgoot van de tocht te passeren om een

dam te omzeilen. Papa op verkenning gestuurd en ik die alvast klaar stond om foto's te nemen. Na zelf terug mijn boot in te gaan en de toeschouwers een vriendelijke goedendag toe geworpen te hebben, passeer ook ik de glijgoot.

Gedurende de ganse dag geen andere vaarders tegen gekomen, om 18 u. kwamen we aan bij de dam net voor Carennac. We nemen hier op de linkeroever een camping waar we gelukkig een warme douche kunnen nemen. Tent opzetten, alles uitpakken en de kleren open hangen, ondanks dat deze niet konden drogen. 1,5 km wandelen tot aan het dorpje waar we zijn gaan eten, in een veel te chick restaurant, op het slagen van onze eerste dag, 42 km in de benen, "eu" armen. Nadien nog een telefoontje naar de thuisbasis, waarna we dan onze tent inkropen. Papa eet nog wat nootjes, ik sloot mijn oogjes dit in afwachting van een 2de dag van een voltreffer.

Carennac - Souillac:

27/09/04 vertrekken we tegen 10.10 u. zonder ontbeten te hebben. We varen via het kleine kanaaltje naar het dorp om daar inkopen te doen (brood, water en avondmaal). Tijdens mijn inkoopbeurt, ziet papa een engels koppel in een "Canadees" passeren. Toch nog mensen die ook op deze manier van hun vakantie genieten. Na dan even een ontbijt te houden, op een steigertje midden in de verwilderde, ongerepte natuur, vertrekken we terug richting Dordogne via een glijgoot. Een poosje later komen we tal van prachtige kastelen tegen welke een mooi tafereel vormen bovenop de prachtige rotswanden. Op de middag komen we een aantal ééndags-kajakkers tegen, waarbij ze aan ons de volgende brug vroegen (vermoedelijk stopte daar hun tocht). Tegen 16 u. (net voorbij de monding van de "Ouyse") nemen we een korte pauze om even het nodige te eten en te drinken. Ook halen we onze koplamp boven want ergens kunnen we in de kalkstenen rotswanden varen. Het viel onmiddellijk op waar we de rotswand konden invaren. Gewapend met onze koplamp peddelen we de donkerte binnen, ongeveer 50 m de uitholling in om dan nog eens 50 m naar links de hoek om te varen, hier was het stik donker. Het water was zeer helder en kleine stalagmieten begonnen zich op de droge plekken te vormen. Na even te hebben genoten van deze unieke beleving, zakten we verder af. We leggen ongeveer 3 km voor Souillac aan (net voorbij Chateau de Lanzac), wild kamperen leek ons een leuk idee.

Op deze dag hadden we meer geluk met het weer: een leuk zonnetje, zodoende dat we die dag droog afsloten na 35 km te hebben gevaren. Ons avondeten bestond uit soep, zuurkool met aardappeltjes en worst en als dessert: yoghurt.

's Avonds, zittend op een rotsblok en nagenietend van de mooie dag zien we op 100 m een vos het water ingaan en de rivier overzwemmen. Wanneer hij uit het water komt horen we hem zijn vacht uitschudden, zo donker was het dat we hem niet meer konden zien. Mooi om deze dag zo te zien eindigen en voldaan kruipen we dan ook in onze slaapzakjes.

Souillac - Castelnaud:

Dag drie breekt aan met de gebruikelijke mistbank, maar die is volkomen verdwenen tegen 10 u. wanneer we klaar zijn om te vertrekken. We dragen de kajaks tot aan het water en weg wezen! De gebruikelijke inkopen worden gedaan in Souillac. Tegen 11.30 u. kunnen we onze tocht weer verder zetten. Ondertussen zagen we een groep van 9 kano's vertrekken vanaf de linkeroever, allemaal jeugd.

Kort voor de middag vaart papa voor de zoveelste keer nog maar eens de bosjes in (of toch de overhangende struiken) waardoor zijn pet aan 1 of andere tak is blijven hangen => en weg was de pet! De zon is weer van de partij wat maakt dat het leuk varen is in T-shirt. 's Middags eten we in de buurt van een zeer luxe picknickplaats waar een groot cafeteria, een mooie grasweide, zwembad, douchen, ... gelegen zijn. Duidelijk afgestemd op het massatoerisme tijdens de zomermaanden! Hier vielen de wilde appeltjes zomaar in onze handen.

In de namiddag verlies ik door me om te draaien een blad van mijn rivierbeschrijving, niet echt slim, gelukkig zie ik net nog een wit puntje achter me uit het water steken en hop ik heb ze weer, (tip: zorgen dat uw plannetjes steeds drijven of vastmaken) nu wel in een natte toestand.

Een kilometer voor de brug van Grolejac varen we de linkerzijarm van de rivier op en treffen al heel snel de paradijselijk begroeide rotswanden aan. We ontdekken een vijgenboom die uit de rotswand groeit en we nemen dan ook de tijd om "even" van de verse vijgen te proeven => dit is echt "leven als God in Frankrijk!" (Papa gaat een vijgenboom planten thuis als ik hem al meekrijg om verder te varen). We geraken niet uitgekeken op dit wonderlijk natuurschoon, nemen nog wat foto's en moeten dan helaas verder (het is trouwens al 15 u.). Een 4-tal kilometer verder treffen we het zeer mooie en smalle riviertje de Enéa aan dat we toch even opvaren. Langsheen de hoge rotswanden varen we in doodse stilte het riviertje op, enkel de vogeltjes hoor je hier fluiten. Je vaart praktisch in een bos. Wanneer het te ondiep wordt proberen we te keren en verlaten genietend in alle stilte dit leuke beekje. Verder treffen we nog het prachtige kasteel van Montfort aan.

De opmerkelijkheden voor deze dag konden niet op, want we troffen nog in La Roque-Gageac het prachtige rotsdorp aan. Zo mooi dat het was (met de zon op de rotsen), overwogen we nog om de kajaks aan de kant te leggen en hier ons avondmaal te nuttigen. Dan toch nog even doorvaren.

Een stuk verder troffen we het glasheldere riviertje Céou aan. Als zeer nieuwsgierigen trokken we een aantal peddelslagen naar rechts zodoende dat we dichterbij de watervalletjes naderden totdat het te ondiep werd. Geen eigenaar met het geweer achter ons aan, 1 km achter de brug van Castelnaud leggen we aan op de rechteroever voor ons tentje op te slaan, het is intussen al 19 u. en 42 km in de

armpjes. 's Avonds een 2de wild kampeeravontuur, jammer niet vlak aan het water. We hebben onze boten 50 meter moeten dragen langs de steile oever. Onze kleren van de eerste dag zijn nog steeds niet droog geraakt. Na het avondmaal (soep, koeskoes met kip en als dessert yoghurt), nog een klein wandelingetje onder de volle maan en dan tegen 21.30 u. afzakken naar dromenland.

Castelnaud - Limeuil:

Dag vier ziet er weer even belovend uit als de drie voorgaande, wat gaat het snel! Vandaag iets dichtere mist dan de voorgaande dagen. Dit maakt dat we toch ook rond 10.10 u. vertrekken maar goed bij elkaar moeten blijven want we zien geen 75 m ver. Ondertussen hebben we reeds geleerd om de rivier te beluisteren op wat mogelijk kan komen. Papa voelt zich in deze situatie niet op zijn gemak. Een uurtje later is de mist enkele meters gestegen zodat we onder de mist (wolken) verder doorvaren wat ook een prachtig beeld en apart gevoel geeft. In Beynac kopen we snel nog wat brood en water. Om deze inkopen te doen, leggen we onze kajaks uit het water op de stenen aanlegsteiger. Wanneer we een kwartiertje later terug keren, treffen we onder één van de kajaks een waterslang aan. Even hebben we ze kunnen bewonderen, maar je geeft het diertje groot gelijk om zich snel uit de voeten te maken! Gelukkig klaart het snel op waardoor we tegen 11.30 u. met momenten een zonnetje boven ons hoofd hebben.

Momentweergave: De Dordogne op zijn breedst, twee éénzame kajakers op de immense rivier rustig in alle stilte verder peddelend als nietige mensjes. 50 Meter voor we de spoorbrug onderdoor varen, fluit een trein tweemaal als begroeting van op de spoorbrug, we salueren hem vriendelijk terug.

De warmwaterbron La-Font-Chaude hebben we niet kunnen vinden.

Kort na het middageten gebeurt er buiten alle verwachting in het volgende: alles lijkt goed te verlopen, nog geen pech gekend tijdens het varen. We komen in een stroomversnelling terecht doordat de rivier een bocht tegen de rotsen maakt. Boven het water steken enkele takken uit waar niemand onderdoor kan. Papa passeert de tak niet. Deze veegt alles van de voorsnuit van de kajak: de ganse rivierbeschrijving en helm, welke vast zaten onder twee aparte netjes. Ondertussen komt de tak tegen zijn onderbuik en de kajak dreigt natuurlijk op zijn zijkant er onderdoor te gaan, terwijl papa nog tegen die tak plakt. Met als gevolg dat hij bijna omgaat (net niet, hoezeer ik dit ook hoopte) en verliest hierbij zijn peddel. Gelukkig weet hij zich toch weg te krijgen van die tak zonder om te gaan en kan hij eerst de rivierbeschrijving terug bemachtigen en dan pas zijn peddel, blijkbaar in volgorde van belangrijkheid! Goed dat hij geleerd heeft om reflexmatig te peddelen met de handen. Doordat de stroming hier zo sterk is kan ik me enkel maar klaarleggen om de helm uit het water te vissen.

Wilde zwanen en een rivierbeschrijving gaan niet samen: verscheidene malen komen we grote groepen wilde zwanen (tot 17) op de rivier tegen. Prachtig hoe al deze dieren vlak voor ons op de vleugels gaan en terug over ons vliegen wanneer ze verderop gedraaid zijn. Zelfs de zucht van hun luchtverplaatsing voelen en horen we, dus hier maken we ook enkele fotootjes van. En dit moet fout gaan, tijdens een van deze kiekjes zoekt de rivierbeschrijving de vrijheid en valt van het spatzeil het water in. Dit ongemerkt, na een poosje merkt papa dat zijn rivierbeschrijving niet meer op het spatzeil ligt en dus in het water is gekomen => draaien en zoeken maar de rivierbeschrijving is natuurlijk verdwenen. Ik die enkel een beknopte beschrijving had maar die niet tot dag 5 en 6 reikte! Ja dan maar zonder rivierbeschrijving verder varen en zo snel mogelijk in een dorpje een nieuwe rivierbeschrijving proberen te bemachtigen aangezien de rivierkaart die we in Argentat kochten niet tot waar we nu vaarden reikte. Bij een stopplaats: taverne vlak langs de waterkant (16 u.) probeerden we wat bijkomstige informatie in te winnen aangezien zij ons niet aan een kaart/beschrijving konden helpen. Ze melden ons dat we niet meer achter het stuwmeer zouden kunnen varen, wegens te

weinig water, vanwege de werken die ze aan de dam aan het verrichten waren. Hierdoor zou het stuwmeer minder water lozen, we hopen dat ze ongelijk hebben!

Aangekomen in Limeuil: het volgende dorp (10 km voor het stuwmeer) ging papa direct horen in het toeristisch bureau: geen kaart of beschrijving. Ze raden ons aan om een zijrivier La Vézère te nemen tot het volgende dorp "Le Bugue" doch dit is echter 7 km stroomopwaarts kajakken en daar zouden ze in het volgende dorp waarschijnlijk een waterkaart hebben. Dit was toch iets te veel gevraagd op het einde van de namiddag. Dus de enige oplossing was dan naar huis te telefoneren en de originele routebeschrijving te laten dicteren, (een fax. zou pas over twee dagen op het gemeentehuis kunnen afgehaald worden want het gemeentehuis en het toeristisch bureau waren maar één op de twee dagen open) zodoende dat wij notities konden nemen voor het verdere verloop tot in La Linde. Om een slaapplek te vinden, was het enkel de rivier over varen, tot op de camping. Hier pakten we alles uit en haalden we opgelucht adem dat we toch nog met een beschrijving verder konden. Door het verlies van de kaart, behoorlijk wat tijd verloren, zodoende dat we die dag maar 31 km hebben gevaren.

Aangezien de vochtige kleren van de eerste dag stilaan een muffig geurtje begonnen te krijgen, hebben we ze maar in de droogkast gestoken. Kleren drogen kostte ons 3 euro. Leuk, de camping heeft een zwembad, daar maken we dan ook met alle plezier gebruik van. Nadien gingen we eten in het dorp en kropen we op tijd in ons tentje.

Limeuil - Stuwdam Tuilières:

De 5de dag breekt aan en hoe de efficiëntste gewichtverdeling van de bagage moet gebeuren hebben we met schade en schande ondertussen ervaren, wat het verplaatsen van een kilootje toch kan doen, we vertrekken tegen 10.15 u. richting de stuwdam van Mauzac.

Wanneer we aan de Cingle de Trémolat komen, merken we al snel dat de Dordogne ons niet meer zal helpen, de stroming is tot nul herleid. Het wordt nu behoorlijk trekken aan de peddels om op te schieten op het stuwmeer. We leggen aan bij het watersportcentrum waar we nog wat informatie inwinnen i.v.m. het naderende stuwmeer en de hoogte van de waterstand er achter.

Hierna wandelt papa een stukje (500 m.) waar hij vermoedt een informatiebord te vinden, en ik neem zijn boot op sleeptouw. Aan de kajakclub hangt effectief een grondplan van het stuwmeer. Na dit bestudeerd te hebben, varen we verder. Tegen de middag komen we aan bij het einde van het stuwmeer. We leggen aan en proberen nog wat inkopen te gaan doen. Dit lukt natuurlijk niet wegens de voor ons ongebruikelijke siësta. We gaan wat verder kijken waar we onze boten het best (verst, om zo weinig mogelijk te moeten dragen) uit het water halen en waar we ze achter de dam terug te water kunnen laten gaan in de hoop dat er voldoende water is.

Alvorens het zware draagwerk, dat papa toch ooooh zo graag eens wilde doen, nemen we ons nog “een menuutje van het huis“ op het terras van een klein restaurantje. Ook de vrouwelijke chef-kok (een fenomeen op zich) melde ons dat we niet zullen kunnen varen achter de dam. Zij zal het dan wel weten zeker? Ze woont er ook vlak naast, maar we gaan toch proberen is ons besluit!

Na onze krachten terug bijgewerkt te hebben, beginnen we aan het draagwerk van onze boten, een tekeningetje vertelde ons dat het 1 km dragen zou zijn, begrijpelijk dat ik hier tegenop zag! Snel opent zich de discussie om nu al dan niet 2 boten tegelijk te nemen of toch 1 boot, zodoende ze iets verder te kunnen dragen. We zijn er nog niet uit geraakt maar van één zaak waren we zeker “volgende maal nemen we een bootwagen mee”. Als we de 2 boten tegelijk droegen, maakte dit wel dat je om de 75 meter diende te rusten. Bij één van de rustpauzes sta ik plots vlak naast een prachtige slang (groene kleur) die aan de straatkant ligt te genieten in het herfstzonnetje? Even een stapje achteruit met mijn open sandalen, papa komt ook kijken maar al gauw ritselt de slang weg tussen de stenen. Wegens het harde labeur met het dragen van de boten, dachten we een verkorte weg te nemen via een werfweg van het herstellingsproject, al gauw werden we door de hoofdopzichter letterlijk terug gefloten. Deze vriendelijke man kwam naar ons toe om uit te leggen waarom dit niet mocht en was zeer geïnteresseerd (een beetje te) naar onze afkomst, ook vanwaar we vertrokken waren, als naar het vervolg van onze tocht, hij zou er op toezien dat we zijn instructies volgende ook bij de volgende stuw. Hij raadde ons aan om de boten in het kanaaltje te leggen (steil naar beneden maar doenbaar) en verder te varen tot aan een camping waar we ze dan terug moesten uithalen, om vervolgens terug tot de Dordogne te dragen, in plaats van de boten gans het traject te dragen. Heel dit traject: varen, dragen en uitstappen op onmogelijke plaatsen (doordat het kanaal in de diepte lag konden we ook niet zien hoe ver we waren opgeschoten) heeft veel tijd in beslag genomen zodoende dat we maar moeizaam opschoten. Eens terug op de Dordogne, na onze boten door een dorpje gedragen te hebben, waren we weer tevreden dat we verder konden varen. La Linde wachtte 7,5 km verder op ons. Nu zou er nog een behoorlijk stuk (7,5 km) met wilder water komen, als afsluiter zou dit leuk zijn. Een lokale visser, in roeiboort zegt ons dat we de brug tussen de middenpeilers moeten nemen omdat het water anders te ondiep is. Enkele golfjes zijn te zien, maar van een nog te klein kaliber om er plezier in te vinden, daarom zeg ik nog: “Laat dit een opwarmertje zijn voor het wildere stuk!” In de routebeschrijving als klasse ww II aangegeven tussen rotsdrempels en grindeilanden Hierop zegt papa (we bevinden ons vlak voor een brug), “maar Koen we moeten dringend naar rechts. Dit is de brug en kerk van La Linde”. En jammerlijk klopte dit ook, reeds 175 km hebben we achter ons liggen. We leggen aan en verhuizen wat spullen naar de auto. Na wat inkopen gedaan te hebben, trekken we nog door met de kajaks (17.30 u.) => hop naar de 200 km.

De bedoeling was nog een uurtje te varen om dan ons kamp weer op te zetten. De moeilijkheid voorbij La Linde is het vinden van een geschikt plaatsje om wild te kamperen. Het wordt later en later en we bereiken het volgende stuwmeer, dat van Tuilières. Hier merken we op een plannetje dat er een kanaaltje vlakbij moet liggen zodoende dat we zo de stuwdam kunnen passeren. Na wat zoeken en niets gevonden te hebben, vragen we het aan 2 plaatselijke vissers. Papa komt terug met het verhaal dat we voordien gewoon onder het kanaaltje door zijn gelopen, door het kleine tunneltje. We dragen de boten naar het smalle kanaaltje en varen dan maar verder.

Het is 19.30 u. en de duisternis valt, de tijd dringt om een goed plekje te vinden. Hoe verder we het kanaaltje invaren, hoe dichter het begroeit geraakt met riet. Het is met momenten echt door het riet beuken, de peddels geraken geen 10 cm in het water, dan maar afduwen tegen de rietstengels in het water. Tegen 20 u. bereiken we een sluis en moeten uit het kanaaltje, dit

blijkt, zoals we 's anderdaags zullen merken, een prachtig sluisencomplex te zijn waar we door de duisternis nu niets meer van zien, maar des te meer horen.

Aan het sluiswachtershuisje kloppen we aan. Van de lokale franse schone mogen we wat verder (10 m van de sluis) onze tent opzetten maar eerst wordt ons nog aangeraden zeker van het bronnetje te drinken omdat dit zo lekker en zuiver bronwater is. Met de koplamp zetten we de tent recht. We beseffen dat het neerstortende water een hels lawaai voortbrengt dat we zullen gewoon moeten worden, willen we wat slapen.

Na het avondeten nog een wandeling gemaakt tot in Tuilières. Dit is een mooi rivierdorpje gelegen in een rotsinham met een eigen "port". Hier treft men veel minder lichtpollutie aan, waardoor we duizenden sterren kunnen bewonderen. We duiken voor de laatste nacht in ons tentje nadat we ons aan het bronnetje uitgebreid hebben gewassen.

Stuwdam Tuilières – Bergerac:

Ieder van ons heeft toch goed geslapen ondanks het hevige watervalgeluid van de sluisen. We beseffen dat we van deze laatste dag dubbel zo hard moeten genieten want het zit er bijna op. Snel alles ingepakt en na nog een babbeltje gedaan te hebben met iemand van de lokale bevolking, die toevallig passeerde (deze vroeg, dit was al de 2de persoon "of we zeker van het bronnetje hadden gedronken omdat dit zo'n lekker en fris water was, we mochten niet vertrekken zonder dit te doen"). Tegen het gebruikelijke uur vertrokken we. Wat echter niet zo prettig was, we moesten de kajaks eerst nog een 650 meter dragen alvorens het water in te kunnen gaan, dit door het verval en de kracht van de stuwdam. Met de nodige rustpauzes tussen het dragen door lukte het ons nog tamelijk snel. Gelukkig konden we tussenin krachten op doen dankzij de lokale vijgenbomen.

Vanuit het haventje van Tuilières konden

we terug de Dordogne op. Twee uur en een half mochten we nog varen vooraleer Bergerac (13 u.) ons verwelkomde met haar imposante brug van natuursteen, waarvan we er op de ganse tocht een dertigtal waren tegengekomen. Hier was dan ook de eindbestemming van dit **welgeslaagd** 200 km lange kajakavontuur!

In Bergerac neem ik rond 15 u. de trein naar La Linde om de auto te gaan oppikken. Tegen 16.20 u. ben ik terug in Bergerac en laden we alles over, kuisen de boten en binden ze vervolgens vast op het dak. Na een laatste blik en uitzwaai naar de Dordogne te hebben geworpen, keren we zonder om te slaan, kleerscheuren en met een nieuwe ervaring rijker terug naar ons belgenlandje.

Algemeen besluit:

De 1° dag: De kajaks lijken evenwaardig te zijn dit in combinatie met de individuele rivierkennis en kajakervaring, ze houden goed hun richting

De 2° dag: De combinatie: rivierkennis en kajakervaring is niet meer evenwaardig, hierdoor vaart 1 van beiden merklijk sneller! Kayaks houden goed hun richting.

De 3° dag: Doordat één van beide vaarders steeds voorop ligt wordt er van boten geruild => de rollen zijn plots omgekeerd en diegene die telkens achterop lag laat zijn maat nu achter, na 1,5 u wordt er door het verbale protest terug van boten geruild.

Deze ervaring was voor beide zéér leerzaam om terug samen op te varen zonder dat de éne zijn tong op zijn armen ligt en de ander telkens moet omkijken.

Algemeen besluit: de Seayak is merklijk sneller dan de Touryak en dit op lange afstand.

Tot zover het avontuur van
de 2 Pernetjes